

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 2 sierpnia 2004 r.

dotycząca pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz France Télécom

(notyfikowana jako dokument nr C(2004) 3061)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/709/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia ich uwag, zgodnie z wymienionymi przepisami⁽¹⁾ i uwzględniając te uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

(2) Decyzja o wszczęciu postępowania została notyfikowana Francji w dniu 31 stycznia 2003 r. Po dokonanej korekcie błędów rzeczowych, w dniu 7 marca 2003 r. Francja otrzymała notyfikację o sprostowaniu.

(3) Francja przekazała Komisji informacje uzupełniające w pismach z 4 kwietnia 2003 r., 15 maja 2003 r. oraz 29 stycznia 2004 r.

(4) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (?). Komisja wezwała zainteresowane strony trzecie do przedstawienia uwag odnośnie do wymienionych środków pomocy.

I. PROCEDURA

(1) Pismem z dnia 31 stycznia 2003 r. Komisja poinformowała Francję o swojej decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia przewidzianej w art. 88 ust. 2 Traktatu WE (zwanej dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”) w odniesieniu do środków finansowych uruchomionych przez władze francuskie na rzecz France Télécom (zwanej dalej „FT” lub „przedsiębiorstwo”) oraz w odniesieniu do systemu podatku przemysłowego (fr. *taxe professionnelle*) stosowanego wobec tego operatora. Niniejsza decyzja⁽²⁾ nie przedstawia ponownie opisu faktów, które doprowadziły do wszczęcia tego postępowania.

(5) Komisja otrzymała od zainteresowanych stron trzecich następujące uwagi na ten temat:

— 21 marca 2003 r. uwagi Cable and Wireless plc oraz Cable and Wireless SA,

— 11 kwietnia 2003 r. uwagi Cegetel,

— 10 kwietnia 2003 r. uwagi AFORS Télécom,

— 11 kwietnia 2003 r. uwagi LDCOM,

⁽¹⁾ Dz.U. C 57 z 12.3.2003, str. 5.

⁽²⁾ Patrz: pkt 1–8 decyzji o wszczęciu postępowania, które należy traktować jako integralną część niniejszej decyzji.

⁽³⁾ Dz.U. C 57 z 12.3.2003, str. 5, zwana dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”.

- 11 kwietnia 2003 r. uwagi A ⁽⁴⁾,
 - 10 kwietnia 2003 r. uwagi Tiscali,
 - 11 kwietnia 2003 r. uwagi WorldCom France,
 - 11 kwietnia 2003 r. uwagi B ⁽⁴⁾,
 - 11 kwietnia 2003 r. uwagi Bouygues SA i Bouygues Télécom (BT) ⁽⁵⁾,
 - 14 kwietnia 2003 r. uwagi Telecom Italia,
 - 14 kwietnia 2003 r. uwagi C ⁽⁴⁾,
 - 29 kwietnia 2003 r. uwagi B,
 - 30 kwietnia 2003 r. uwagi LDCOM ⁽⁶⁾.
- (6) Komisja przekazała je Francji w dniu 16 maja 2003 r., dając jej możliwość zgłoszenia komentarzy.
- (7) Władze francuskie przedstawiły swoje uwagi w pismach z 30 czerwca 2003 r. i 29 lipca 2003 r.
- (8) Komisja otrzymała również od stron trzecich inne, wymienione poniżej informacje i dokumenty:
- 23 czerwca 2003 r. pismo LDCOM,
 - 25 czerwca 2003 r. pismo D ⁽⁴⁾,
 - 27 października 2003 r. pismo MCI,
 - 16 października 2003 r. pismo ECTA,
 - 25 czerwca 2003 r. pismo E ⁽⁴⁾,
 - 7 stycznia 2004 r. pismo BT,
 - 16 stycznia 2004 r. pismo LT,
 - 19 marca 2004 r. pismo FT,
 - 5 kwietnia 2004 r. pismo Tiscali,
 - 17 maja 2004 r. pismo LDCOM,
 - 26 maja 2004 r. pismo BT,
- 22 czerwca 2004 r. pismo FT,
 - 30 czerwca 2004 r. telefaks FT,
 - 2 lipca 2004 r. telefaks FT,
 - 16 lipca 2004 r. telefaks BT.
- (9) Komisja poprosiła władze francuskie o złożenie dodatkowych wyjaśnień, które otrzymała odpowiednio w pismach z:
- 11 września 2003 r. (odpowiedź władz francuskich z 20 października 2003 r.),
 - 11 listopada 2003 r. (odpowiedź władz francuskich z 4 grudnia 2003 r.),
 - 12 stycznia 2004 r. (odpowiedź władz francuskich z 21 stycznia 2004 r.),
 - 2 lutego 2004 r. (odpowiedź władz francuskich z 16 lutego 2004 r.),
 - 1 czerwca 2004 r. (odpowiedź władz francuskich podczas spotkania w dniu 16 czerwca 2004 r.).
- (10) Komisja przesłała władzom francuskim w dniach 3 maja 2004 r. i 14 czerwca 2004 r. pisma wymienione w motywie 8.
- (11) Komisja wysłuchała przedstawicieli stron trzecich podczas licznych spotkań w trakcie postępowania.
- (12) Komisja spotkała się z władzami francuskimi oraz FT w dniu 22 stycznia 2004 r. oraz w dniach 16 i 23 czerwca 2004 r.
- (13) Faksem z dnia 5 lipca 2004 r. władze francuskie przedłożyły Komisji nowe obliczenia dotyczące specjalnego systemu podatku przemysłowego. W dniach 13, 15 i 16 lipca 2004 r. władze francuskie przedłożyły Komisji swoje uwagi uzupełniające.

⁽⁴⁾ Strona pragnąca zachować status poufności.

⁽⁵⁾ Do uwag została dołączona skarga złożona przez te same spółki w dniu 22 stycznia 2003 r.

⁽⁶⁾ Spółka LDCOM przesłała Komisji erratę, która została przesłana władzom francuskim w dniu 16 czerwca 2003 r.

II. OPIS

- (14) Przedmiotem niniejszej decyzji jest jedynie specjalny system podatku przemysłowego stosowany wobec FT, przedstawiony w decyzji o wszczęciu postępowania.

- (15) Ponieważ badany środek został już opisany w sposób szczegółowy w decyzji o wszczęciu postępowania⁽⁷⁾, niniejsza decyzja powtarza ten opis jedynie w zakresie, w jakim jest to niezbędne.
- (16) Do roku 1990 działalność spółki FT była realizowana przez Dyрекcyję Ministerstwa ds. Usług Pocztowych i Telekomunikacyjnych. Jako państwowa publiczna służba administracyjna dawna Dyrekcja Główna Telekomunikacji nie podlegała żadnemu z wymienionych podatków: i) podatek przemysłowy, ii) podatek od nieruchomości zabudowanej i niezabudowanej oraz iii) podatek od spółek⁽⁸⁾. Dysponowała ona budżetem dodatkowym do budżetu państwa, dodatnim i podlegającym przekazaniu na rzecz budżetu ogólnego z tytułu nadwyżek operacyjnych z działalności, jak również pewnym potrąceniem przeznaczonym na finansowanie specyficznych działań.
- (17) Ustawa nr 90-568 z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie organizacji służby publicznej usług pocztowych i telekomunikacyjnych przekształciła dawną Dyrekcję Główną Telekomunikacji w dwie odrębne osoby prawa publicznego (La Poste i FT) posiadające autonomię finansową i podlegające prawu handlowemu. Przyznanie wymienionej osobowości prawnej obu jednostkom powinno pociągać za sobą zastosowanie systemu podatkowego prawa powszechnego. Faktycznie, na mocy art. 1654 Ogólnego Kodeksu Podatkowego (fr. *Code général des impôts*), zwanego dalej „CGI”): „przedsiębiorstwa publiczne, państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, przedsiębiorstwa, w których udziały posiadają państwo lub jednostki terytorialne, są zobowiązane do zapłaty na warunkach prawa powszechnego wszelkich podatków i opłat, jakim podlegają przedsiębiorstwa prywatne prowadzące taką samą działalność”. W związku z tym FT powinna była podlegać systemowi podatkowemu prawa powszechnego od dnia jej utworzenia, tj. od dnia 1 stycznia 1991 r. (art. 1 ustawy nr 90-568 z dnia 2 lipca 1990 r.). Jednakże wbrew tej zasadzie, na którą powołuje się zresztą ta sama ustawa nr 90-568⁽⁹⁾, ustawodawca ustanowił dla FT zasady opodatkowania stanowiące odstępstwo od prawa powszechnego (art. 18–21 ustawy nr 90-568) w zakresie dwóch systemów, systemu „tymczasowego” stosowanego od dnia 1 stycznia 1991 r. do dnia

1 stycznia 1994 r., oraz systemu „ostatecznego” stosowanego od dnia 1 stycznia 1994 r., bez ograniczenia okresu jego stosowania:

- **lata 1991–1993:** artykuł 19 ustawy nr 90-568 ustanowił zasadę, zgodnie z którą w okresie od 1 stycznia 1991 r. do 1 stycznia 1994 r. FT podlegała jedynie podatkowi i opłatom płaconym przez państwo. W rezultacie, w wymienionym okresie, FT, podobnie jak państwo, nie była zobowiązana do zapłaty podatku przemysłowego, podatku od nieruchomości i podatku od spółek. W tym samym okresie i na mocy tego samego artykułu, FT była zobowiązana do udziału w budżecie państwa (w szczególności w budżecie cywilnym badań i rozwoju) „z tytułu potrąceń na rzecz budżetu ogólnego”. Udział ten był ustalany corocznie ustawami o finansach, w granicach określonej kwoty⁽¹⁰⁾,
- **lata 1994–2003:** na mocy ustawy nr 90-568 (art.18) oraz art. 1654 CGI, FT podlegała systemowi podatkowemu prawa powszechnego od dnia 1 stycznia 1994 r., z wyłączeniem podatków lokalnych bezpośrednich (podatek od nieruchomości, podatek przemysłowy), dla których ustawa nr 90-568 przewidywała warunki szczególne odnośnie do stopy, podstawy i sposobów obliczania podatku. Według pierwotnej oceny władz francuskich przywilej uzyskany przez FT w związku ze stosowaniem specjalnego systemu podatku przemysłowego wynosi około 198 milionów euro rocznie⁽¹¹⁾. W oparciu o dane przekazane później przez władze francuskie, wymieniona kwota jest niższa (patrz: pkt 54 i kolejne poniżej). Ten specjalny system podatku przemysłowego, przewidziany bez ograniczenia okresu jego stosowania, został zniesiony Ustawą o Finansach z 2003 r.⁽¹²⁾.

⁽¹⁰⁾ Artykuł 19 ustawy nr 90-568: „Do dnia 1 stycznia 1994 r. La Poste i France Télécom podlegają jedynie podatkowi i opłatom, jakim faktycznie podlega państwo w dniu publikacji niniejszej ustawy, z tytułu działalności przekazanej przedsiębiorstwom publicznym. Do tego samego dnia wkład France Télécom do budżetu cywilnego badań i rozwoju oraz udział w potrąceniach na rzecz budżetu ogólnego jest ustalany corocznie ustawami o finansach w granicach kwoty rocznej obliczanej przez zastosowanie w stosunku do podstawy, ustalonej na rok 1989 na kwotę 13 700 milionów franków, wskaźnika zmian cen konsumpcyjnych, odnotowanych przez Państwowy Instytut Statystyki i Badań Ekonomicznych (fr. *Institut national de la statistique et des études économiques*)”.

⁽¹¹⁾ Raport przekazany Parlamentowi przez Dyrekcję Generalną ds. Podatków w listopadzie 2001 r. dotyczący normalizacji systemu opodatkowania France Télécom w zakresie podatku przemysłowego określał, że „natychmiastowa normalizacja warunków opodatkowania France Télécom w zakresie podatku przemysłowego pociągnęłaby za sobą, przy niezmiennym stopie [tj. niezależnie od decyzji podjętych przez jednostki terytorialne], wzrost podatku płaconego przez przedsiębiorstwo o prawie 198 milionów euro”, patrz: „Raport dla Parlamentu dotyczący normalizacji systemu podatku lokalnego France Télécom” („*Rapport au Parlement sur la normalisation de la fiscalité locale de France Télécom*”), Dyrekcja Generalna ds. Podatków, listopad 2001, str. 16.

⁽¹²⁾ Artykuł 29 Ustawy o Finansach na rok 2003 dokonał pełnej normalizacji systemu opodatkowania FT podatkiem przemysłowym od dnia 1.1.2003 r. Patrz również: raport sporządzony przez Pana Gilles Carrez w imieniu Komisji Finansów, Gospodarki Ogólnej oraz Planu dotyczącego Ustawy o Finansach na rok 2003, rozprawiany w dniu 14.10.2002 r. w Zgromadzeniu Narodowym.

⁽⁷⁾ Patrz: pkt 25–33 decyzji o wszczęciu postępowania.

⁽⁸⁾ Podlegała natomiast od 1988 r. podatkowi VAT, patrz: „Raport dla Parlamentu dotyczący normalizacji systemu podatku lokalnego France Télécom” („*Rapport au Parlement sur la normalisation de la fiscalité locale de France Télécom*”), Dyrekcja Generalna ds. Podatków, listopad 2001, str. 6.

⁽⁹⁾ Artykuł 18 ustawy nr 90-568 ustalał z pewnością zasadę podlegania La Poste oraz FT podatkowi i opłatom prawa powszechnego, ale precyzował, że prawo powszechne powinno mieć zastosowanie „z zastrzeżeniem przepisów art. 19, 20 i 21 niniejszej ustawy”.

III. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (18) Uwagi przesłane przez zainteresowane strony ograniczały się do powtórzenia argumentów przedstawionych przez Komisję w decyzji o wszczęciu postępowania. W rezultacie nie zostaną one powtórzone w niniejszej decyzji.

IV. UWAGI WŁADZ FRANCUSKICH

- (19) Argumentacja władz francuskich skupia się na zasadniczym punkcie, a mianowicie stwierdzeniu, że specyficzny system ustalony przez państwo na rzecz FT nie stwarzał przywilejów dla tego przedsiębiorstwa. Faktycznie, władze francuskie przyjmują, że FT podlegała specjalnemu systemowi dotyczącemu podatku przemysłowego w latach 1991–2002, ale uważają one, że system ten nie przyznawał jej żadnego przywileju oraz nie miał żadnego wpływu na zasoby publiczne, ponieważ wyrażał się nadmiernym opodatkowaniem FT w stosunku do opodatkowania na warunkach prawa powszechnego. Swoje prowadzące do tego wniosku rozumowanie władze francuskie opierają się na trzech wymienionych niżej punktach:

- w latach 1991–1993 FT podlegała obowiązkowi potrącenia na rzecz budżetu ogólnego, które, zdaniem władz francuskich, było równoważne z opłacaniem podatku przemysłowego oraz zawierało (między innymi) wymienioną kwotę podatku przemysłowego,
- władze francuskie podkreślają fakt, że ustawa nr 90-568 ustaliła „raz na zawsze” wyjątkowy system opodatkowania stosowany wobec FT w latach 1991–2003; oceniają one, że należy dokonać obliczenia całkowitej kwoty korzyści przyznanych FT przez ten system w latach 1991–2003. Oznacza to, że ich zdaniem nadmierne opodatkowanie FT w jednym roku może „kompensować” niedostateczne opodatkowanie FT w innym roku,
- zdaniem władz francuskich systemy opodatkowania przedsiębiorstwa z tytułu podatku przemysłowego oraz podatku od spółek są nierozłączne; należy wobec tego dokonać porównania różnych składników podatku płaconego przez FT w całym okresie 1991–2003. Ponieważ podatek przemysłowy jest składnikiem obliczenia dochodu podlegającego opodatkowaniu, korekcie ewentualnego niedostatecznego opodatkowania tytułem podatku przemysłowego powinno towarzyszyć obniżenie kwoty podatku od spółek.

- (20) Po drugie, władze francuskie utrzymują, że wymieniony środek powinien być traktowany jako istniejący. Na

koniec, podczas spotkań z Komisją mających miejsce w dniach 16 i 23 czerwca 2004 r., władze francuskie podważyły zasadność obliczeń, które same wcześniej przedłożyły Komisji, dotyczących różnicy między podatkiem przemysłowym płaconym przez FT a podatkiem, jaki musiałaby ona zapłacić, gdyby podlegała podatkowi na zasadach prawa powszechnego. Zdaniem władz francuskich niemożliwe jest obliczenie w sposób pewny niedostatecznego opodatkowania FT z tytułu podatku przemysłowego w okresie rozpoczynającym się od 1994 r. W rezultacie, według władz francuskich, Komisja nie powinna orzekać w tej kwestii. Pismem z dnia 5 lipca 2004 r. władze francuskie przedłożyły Komisji nowe obliczenia (dokonane przez samą FT), które nie mogą być uznane za bardziej szczegółowe lub dokładne niż te przedłożone wcześniej, ale które mają na celu jedynie wykazanie niemożności dokładnej wyceny przywileju, jaki FT uzyskała z tytułem korzystania od 1994 r. ze specjalnego systemu podatku przemysłowego.

V. OCENA POMOCY

- (21) Artykuł 87 ust. 1 Traktatu WE uznaje za sprzeczną ze wspólnym rynkiem, w zakresie, w jakim narusza wymianę wewnątrzspółnotową, pomoc udzielaną przez państwo (lub ze źródeł państwowych bez względu na formę) przyznającą korzyści określonym przedsiębiorstwom lub niektórym sektorom produkcji, która zakłóca przez to konkurencję lub tym grozi. W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja stwierdziła, że, *a priori*, zebrane są wszystkie elementy składowe pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Powyższą analizę powtórzono w niniejszej decyzji jedynie w zakresie najważniejszych wynikających z niej wniosków⁽¹³⁾:
- FT korzystała ze szczególnego traktowania w zakresie podatku przemysłowego (ustanowionego przez art. 18–21 ustawy nr 90-568),
 - szczególne traktowanie mogło spowodować jej uprzywilejowanie (zgodnie z oceną samych władz francuskich),
 - przepisy specjalne stosowane wobec FT w zakresie podatku przemysłowego zostały ustanowione przez Parlament, ustawą podpisaną przez Prezydenta Republiki Francuskiej. Nie pozostawia cienia wątpliwości, że odpowiedzialność za stosowanie wymienionego środka można przypisać państwu,
 - w zakresie, w jakim FT płaciła podatek niższy od podatku płaconego przez przedsiębiorstwa podlegające prawu powszechnemu, ma to wpływ na zasoby publiczne,

⁽¹³⁾ W celu uzyskania szczegółów patrz: rozdział III decyzji o wszczęciu postępowania.

- biorąc pod uwagę, że FT działa w sektorze telekomunikacji charakteryzującym się wysoką konkurencyjnością, przywileje, z jakich korzysta FT, zakłócają lub grożą zakłóceniem konkurencji,
- biorąc pod uwagę, że FT działa na rynkach stopniowo otwieranych dla konkurencji od końca lat 80-tych, wszelki przywilej przyznawany FT przez państwo może wpływać na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

1. Lata 1991–1993

- (22) W celu dokonania analizy systemu podatku przemysłowego w latach 1991–1993 należy zbadać pierwszy argument przedstawiony przez władze francuskie, według którego potrącenie na rzecz budżetu ogólnego płacone przez FT w latach 1991–1993 miało charakter podatku i może być uznane za uwzględniające zapłatę podatku przemysłowego według specyficznych zasad. Odnosnie do tego Komisja zauważa, że, zgodnie z orzecznictwem, nie można uznać, że pomoc finansowa nie istniała w związku z faktem, że przedsiębiorstwo korzystające z uprzywilejowanego systemu podatkowego podlega z innego tytułu opodatkowaniu wyższemu⁽¹⁴⁾. Każdy podatek faktycznie odzwierciedla pewną logikę i różne założenia.
- (23) Odnosnie do natury podatkowej potrącenia, Komisja podkreśla przede wszystkim, że potrącenie to nie jest w sposób wyraźny łączone przez ustawę z podatkiem przemysłowym. Ustawa nie stanowi, że potrącenie to jest należne zamiast podatku przemysłowego. Kwota tego potrącenia również nie była określana w oparciu o parametry będące podstawą obliczenia wysokości podatku przemysłowego.
- (24) Ponadto w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zaznaczyła, że wysokość kwoty ryczałtowej płaconej przez FT na rzecz państwa z tytułu wkładu do budżetu ogólnego była równa zyskowi, jaki P.T.T. przekazywały państwu w latach 1989 i 1990. Komisja uznała więc, że zapłata wymienionej kwoty była bardziej zbliżona do potrącenia od wyników działalności FT niż do szczególnego opodatkowania z tytułu podatku przemysłowego.
- (14) Trybunał uznał faktycznie, że ulga w wydatkach socjalnych związanych z zasiłkami rodzinnymi nie mogła być „kompensowana” obciążeniem dodatkowym z tytułu ubezpieczenia od bezrobocia. Patrz: wyrok ETS z 2.7.1974 r., sprawa 173-73, Republika Włoska przeciwko Komisji, Zb. Orz. 709, pkt 34: „Argument, zgodnie z którym skarżona ulga nie stanowiła „pomocy państwa” z uwagi na kompensowanie wynikającej z niej straty przychodu przy użyciu zasobów pochodzących ze składek płaconych z tytułu ubezpieczenia od bezrobocia, nie może zostać przyjęty”. Patrz również: decyzja Komisji dotycząca systemu pomocy państwa stosowanego we Włoszech w odniesieniu do banków, zgodnie z którą „szczególny środek może być uzasadniony specyficznym charakterem działalności, której dotyczy, nie zaś stosowaniem innych środków specjalnych” (Dz.U. L 184 z 13.7.2002, str. 27, motyw 35).
- (25) Do roku 1990, kiedy działalność FT była jeszcze prowadzona przez Dyрекcję Ministerstwa ds. Usług Pocztowych i Telekomunikacyjnych, budżet dodatkowy tej dyrekcji wykazywał nadwyżkę. W celu uzupełnienia deficytu budżetu ogólnego państwa wymieniony budżet dodatkowy podlegał potrąceniom na rzecz budżetu ogólnego z tytułu „nadwyżek z działalności operacyjnej”, do których zostały dodane następnie inne potrącenia mające na celu finansowanie specyficznych działań. W roku 1988 rząd zobowiązał się do dokonania do roku 1992 ustalenia udziału budżetu dodatkowego w budżecie ogólnym na kwotę 13,7 miliardów franków francuskich w roku 1989 oraz 14 miliardów franków francuskich w roku 1990. Do wymienionych kwot odnosiła się ustawa nr 90-568, gdy ustalała potrącenia nałożone na FT na rzecz budżetu ogólnego w latach 1991, 1992 i 1993⁽¹⁵⁾.
- (26) W sposób bardziej ogólny, cechy wymienionego potrącenia (płatność zryczałtowana, kwota ustalana w oparciu o wysokość nadwyżki z działalności operacyjnej przedsiębiorstwa w poprzednich okresach rozliczeniowych) nie są cechami klasycznego systemu podatkowego.
- (27) Biorąc pod uwagę jego zmiany i sposoby definiowania, wymienione potrącenie bardziej przypomina udział w dochodach z działalności.
- (28) Jednakże, nawet jeżeli wymienione potrącenie nie jest przez ustawę łączone w sposób wyraźny z podatkiem przemysłowym, jest ono związane ze specyficznym systemem podatkowym stosowanym wobec FT. Faktycznie ustawa nr 90-568 przewidywała, w tym samym rozdziale „System podatkowy” i w tym samym artykule, że FT nie była zobowiązana do zapłaty podatków (innych niż podatki opłacane przez państwo) oraz że była zobowiązana do zapłaty wymienionego potrącenia na rzecz budżetu ogólnego. Wymienione dwa przepisy były stosowane w tym samym okresie (od 1 stycznia 1991 r. do 1 stycznia 1994 r.).
- (29) Ponadto wymienione potrącenie zawiera klasyczne składniki podatku, a mianowicie świadczenie pieniężne pobierane ostatecznie, bez kompensaty i odgórnie przez państwo lub inną jednostkę publiczną. Na koniec potrącenie to dostarcza państwu zasobów.
- (15) FT była zobowiązana do przekazania na rzecz budżetu ogólnego kwoty ustalonej corocznie w Ustawie o Finansach „w granicach kwoty rocznej obliczanej przez zastosowanie w stosunku do podstawy, ustalonej na rok 1989 na kwotę 13 700 milionów franków, wskaźnika zmian cen konsumpcyjnych, odnotowanego przez Państwowy Instytut Statystyki i Badań Ekonomicznych (fr. *Institut national de la statistique et des études économiques*)” (art. 19 ustawy nr 90-568).

- (30) Wydaje się więc, że celem art. 19 ustawy było ustanowienie trzyletniego okresu przejściowego, w ciągu którego FT płaciłaby wciąż identyczne z płaconymi wcześniej kwoty z tytułu uczestnictwa w dochodach z działalności, i była jednocześnie zwolniona z zapłaty wszelkich podatków (innych niż podatki płacone przez państwo). Bezwzględne poddanie FT systemowi podatkowemu prawa powszechnego pociągnęłoby za sobą, między innymi, zapłatę podatków lokalnych (przynoszących wpływ jednostkom terytorialnym a nie budżetowi ogólnemu państwa, jak np. podatek przemysłowy), co stwarzałoby ryzyko obniżenia udziału FT w budżecie państwa (w przypadku braku wcześniejszego bezwzględnego ustanowienia nowej formy udziału w dochodach z działalności).
- (31) Podsumowując, wydaje się, że potrącenie na rzecz budżetu ogólnego, któremu FT podlegała w latach 1991–1993, miało charakter mieszany, częściowo podatku, a częściowo udziału w dochodach z działalności, w zakresie, w jakim to potrącenie miało zapewnić, że w ciągu trzyletniego okresu przejściowego przedsiębiorstwo będzie płacić na rzecz państwa kwotę równą tej, jaką płaciłoby w przypadku zapłaty podatku na warunkach prawa powszechnego, wraz z dodatkową kwotą odpowiadającą potrąceniu od dochodów z działalności. Innymi słowy, potrącenie specjalne jakie FT płaciła państwu w latach 1991–1993 miało podwójną rolę: odpowiadało w części zapłacie różnego typu podatków, oraz dodatkowo udziałowi państwa-właściciela w dochodach z działalności przedsiębiorstwa.
- (32) W świetle powyższego (w szczególności w części podatkowego charakteru potrącenia oraz związku między tym potrąceniem a specyficznym systemem podatkowym, jakiemu podlegało przedsiębiorstwo), nawet przy braku wyraźnego wskazania w tekście, że potrącenie to powinno być uznawane za specyficzną formę zapłaty podatku przemysłowego, Komisja wnioskuje, że omawiane potrącenie w latach 1991–1993 odpowiadało w części zapłacie podatków, w tym w szczególności zapłacie podatku przemysłowego, oraz dodatkowo udziałowi państwa-właściciela w dochodach z działalności przedsiębiorstwa.
- (33) W związku z powyższym należy dodać, że, zgodnie z informacjami przedłożonymi przez władze francuskie, w latach 1991–1993 omawiane potrącenie było wyższe od kwoty podatków, jakie FT byłaby zobowiązana płacić, gdyby podlegała podatkowi przemysłowemu oraz podatkowi od spółek prawa powszechnego. Wynika z tego, że

w powyższym okresie FT nie korzystała z żadnego przywileju związanego ze zwolnieniem z podatku przemysłowego. Jednakże Komisja przypomina, że w latach 1991–1993 FT podlegała jedynie podatkom i opłatom, jakim podlegało państwo (w szczególności nie płaciła podatku od nieruchomości). W rezultacie, w celu upewnienia się, że zwolnienie z podatku przemysłowego oraz zastąpienie go omawianym potrąceniem nie dawało FT przywileju podatkowego, Komisja zwróciła się do władz francuskich z zapytaniem, czy potrącenie to było wyższe od kwoty wszystkich innych podatków, jakie FT zobowiązana byłaby płacić, w przypadku gdyby mu podlegała na warunkach prawa powszechnego (a nie jedynie wyższe od sumy podatku przemysłowego oraz podatku od spółek)⁽¹⁶⁾. Podczas spotkań z Komisją, jakie miały miejsce w dniach 16 i 23 czerwca 2004 r., władze francuskie potwierdziły, że potrącenie to było faktycznie wyższe od kwoty wszystkich innych podatków. W rezultacie Komisja uznaje, że FT nie korzystała w latach 1991–1993 z przywileju, w zakresie, w jakim podlegała specjalnemu potrąceniu, o charakterze mieszanym, odpowiadającemu w części zapłacie innych podatków oraz dodatkowo potrąceniu od dochodu z działalności, potrąceniu specjalnemu, które przewyższało sumę podatków i opłat, z których zapłaty FT była zwolniona.

2. Lata 1994–2003

- (34) W celu dokonania analizy systemu podatku przemysłowego w latach 1994–2003, należy poddać ocenie argumenty drugi i trzeci przedstawione przez władze francuskie.
- (35) Władze francuskie podkreślają fakt, że ustawa nr 90-568 ustaliła „raz na zawsze” wyjątkowy system podatkowy stosowany wobec FT w latach 1991–2002. Ich zdaniem należy dokonać obliczenia całkowitej kwoty przywileju przyznanego FT przez ten system w całym okresie 1991–2002. Oznacza to, że ich zdaniem nadmierne opodatkowanie FT w jednym roku mogło „kompensować” niedostateczne opodatkowanie FT w innym roku. Mówiąc dokładniej, władze francuskie utrzymują, że niedostateczne opodatkowanie FT w okresie „końcowym” (1 stycznia 1994 r.–1 stycznia 2003 r.) jest kompensowane przez nadmierne opodatkowanie (wynikające z zapłaty potrącenia) w okresie „tymczasowym” (1 stycznia 1991 r.–31 grudnia 1993 r.). Faktycznie, kwota płacona przez FT na rzecz państwa tytułem potrącenia w latach 1991, 1992 i 1993 jest o tyle wyższa od płaconej w ramach opodatkowania na zasadach prawa powszechnego, że przewyższa korzyść, jaką FT czerpie ze specyficznego sposobu definiowania podatku przemysłowego w okresie „końcowym”.

⁽¹⁶⁾ Biorąc pod uwagę, że postępowanie zostało wszczęte jedynie w odniesieniu do podatku przemysłowego, a nie podatku od nieruchomości oraz podatku od spółek, niniejsza decyzja dotyczy jedynie podatku przemysłowego. W każdym przypadku, w omawianym okresie, wszelkie inne zwolnienie przez Francję z innych podatków na rzecz FT byłoby, w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, przedawnione w dniu wydania niniejszej decyzji.

(36) Powyższa argumentacja nie może zostać przyjęta. Ustawa nr 90-568 ustala dwa całkowicie różne systemy opodatkowania:

— system „tymczasowy” w latach 1991–1994, gdy FT była zwolniona z wszelkich podatków, innych niż podatki płacone przez państwo, i była zobowiązana płacić na rzecz państwa kwotę ryczałtową tytułem „potrącenia na rzecz budżetu ogólnego”,

— po roku 1994 – system uważany za ostateczny (ustawa nie przewidziała ostatecznej daty stosowania tego systemu i konieczne było uchwalenie nowej ustawy w 2003 r., aby ten system został zniesiony); w ramach tego systemu FT podlegała na warunkach prawa powszechnego wszystkim podatkom, z wyjątkiem podatku od nieruchomości oraz podatku przemysłowego, dla których przewidziane były specjalne warunki.

(37) Zgodnie z orzecznictwem, pomoc udzielona przedsiębiorstwu nie może być „kompensowana” specyficznym obciążeniem, któremu podlega to samo przedsiębiorstwo z innego tytułu. Trybunał wykluczył wobec tego, że ulga w wydatkach socjalnych związanych z zasiłkami rodzinnymi, z której korzystają niektóre przedsiębiorstwa, „kompensuje” dodatkowe obciążenie z tytułu ubezpieczenia od bezrobocia ⁽¹⁷⁾.

(38) W zastosowaniu tego orzecznictwa Komisja nie może przyjąć, by „niedostateczne opodatkowanie” FT z tytułu podatku przemysłowego od roku 1994 było kompensowane przez potrącenie specjalne płacone przez FT w latach 1991–1994, które nie jest szczególnie związane z podatkiem przemysłowym. Faktycznie, jak już stwierdziła Komisja, ustawa nr 90-568 nie stanowi w żaden sposób, że potrącenie specjalne było należne w zastępstwie podatku przemysłowego. Kwota wymienionego potrącenia nie była również obliczana w oparciu o parametry będące podstawą obliczenia wysokości podatku przemysłowego, ale poprzez odniesienie do zysku, jaki P.T.T. przekazywał na rzecz państwa w latach 1989–1990. Biorąc pod uwagę jego zmiany i sposoby definiowania, wymienione potrącenie jest bliższe potrąceniu od dochodu z działalności, niż szczególnie podatku przemysłowego. Powinno to skłonić Komisję do wykluczenia wszelkiej formy kompensaty i stwierdzenia, że brak zapłaty podatku przemysłowego w okresie „tymczasowym” stanowi konkretny przywilej udzielony przedsiębiorstwu.

(39) Jedynie w drodze wyjątku Komisja przyjęła, że potrącenie płacone przez przedsiębiorstwo w latach 1991–1993 było również równoznaczne zapłacie podatku przemysłowego. Faktycznie, biorąc pod uwagę niejasny charakter tego potrącenia, które wydaje się być związane ze specy-

ficznym systemem opodatkowania stosowanym wobec FT ⁽¹⁸⁾, w związku z faktem, że potrącenie to przewyższało kwotę, jaka wynikałaby z zastosowania systemu podatkowego prawa powszechnego, oraz biorąc pod uwagę tymczasowy charakter omawianego systemu, Komisja postanowiła udzielić przedsiębiorstwu przywileju wyrokowania na korzyść w wypadku wątpliwości oraz zgodziła się na uznanie częściowo podatkowego charakteru potrącenia i faktu, że miało ono również wartość zapłaty podatków. Jednakże wszelka część potrącenia przewyższająca obciążenie podatkowe stosowane na mocy prawa powszechnego może być rozumiana jedynie jako zapłata w kapitale, co wyklucza jakiegokolwiek uzasadnienie prawne dla przeprowadzenia kompensaty. Faktycznie, kompensata dokonana między potrąceniami zapłaconymi przez FT z tytułu nadwyżki z działalności oraz niedostatecznym opodatkowaniem FT z tytułu podatku przemysłowego pociągałaby za sobą pomieszczenie różnego rodzaju potrąceń (ulg podatkowych z zyskami natury majątkowej), co nie może być przyjęte.

(40) Na koniec Komisja zauważa, że ustawa nr 90-568 nie przewidywała kompensaty niedostatecznego opodatkowania FT od 1994 r. przez nadmierne opodatkowanie w latach 1991–1994. Tak więc rachunek ogólny, taki jak zaproponowany przez władze francuskie, pociągałby za sobą przekwalifikowanie *ex post* rzekomej nadwyżki podatkowej zapłaconej przez FT w okresie „tymczasowym” na zaliczkę z tytułu podatku (ulga podatkowa) do odliczenia w latach następnych, co nie było absolutnie przedmiotem ustawy nr 90-568, gdy ustanawiała ona te dwa systemy. Jeżeli władze francuskie proponują obecnie dokonanie kompensaty między potrąceniami różnej natury (potrącenie specjalne o charakterze mieszanym – jednocześnie podatkowym i dywidendowym – oraz niedostateczne opodatkowanie FT z tytułu podatku przemysłowego), stosowanymi w różnych okresach, nie jest to w żadnej mierze spowodowane zastosowaniem zwyczajowych reguł podatkowych prawa francuskiego, ale wynika z racjonalizacji *a posteriori* mającej na celu uniknięcie windykacji pomocy, której beneficjentem była FT.

(41) W rezultacie, Komisja nie może zaakceptować drugiego argumentu przedstawionego przez władze francuskie, według którego należałoby dokonać obliczenia całości kwoty przywileju przyznanego FT przez ten system dla całego okresu 1991–2002.

(42) Oznacza to, że różnica między podatkiem przemysłowym faktycznie płaconym przez FT oraz podatkiem, jaki byłby należny na mocy prawa powszechnego od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 1 stycznia 2003 r., stanowi pomoc państwa, ponieważ ma charakter przywileju przyznanego FT przy użyciu środków, które w innym wypadku zostałyby włączone do budżetu państwa.

⁽¹⁸⁾ Ustawa nr 90-568 przewidywała w tym samym rozdziale „system podatkowy” i w tym samym artykule, że FT nie była zobowiązana do zapłaty podatków innych niż podatki płacone przez Państwo, oraz, że miała obowiązek zapłaty wymienionego potrącenia na rzecz budżetu ogólnego, przy czym dwa przepisy były stosowane w tym samym okresie.

⁽¹⁷⁾ Sprawa 173-73, cytowana wcześniej.

- (43) Komisja nie może również zaakceptować argumentu, według którego podatek przemysłowy jest składnikiem obliczenia dochodu podlegającego opodatkowaniu, a korekcie ewentualnego niedostatecznego opodatkowania z tytułu podatku przemysłowego powinno towarzyszyć obniżenie kwoty podatku od spółek, w związku z nierozdzielnością systemów opodatkowania przedsiębiorstwa z tytułu podatku przemysłowego i podatku od spółek.
- (44) Faktycznie argument ten został odrzucony przez Sąd Pierwszej Instancji, który wyraźnie potwierdził, że: „... Komisja, w wydawanych decyzjach nakazujących windykację pomocy państwa, nie może obliczać wpływu podatku na kwotę pomocy podlegającą windykacji, gdyż wymienione obliczenie wchodzi w zakres stosowania prawa krajowego, lecz powinna ograniczyć się do wskazania kwoty brutto podlegającej windykacji. Nie stanowi to przeszkody, aby w trakcie windykacji władze krajowe dokonywały, tam, gdzie jest to właściwe, odliczenia od kwoty windykowanej kwot wynikających z zastosowania przepisów prawa krajowego, pod warunkiem, że zastosowanie przepisów prawa krajowego nie spowoduje, że powyższa windykacja stanie się praktycznie niewykonalną oraz nie będzie miało charakteru dyskryminacyjnego w stosunku do porównywalnych przypadków podlegających prawu krajowemu”⁽¹⁹⁾.

VI. NOWA POMOC

- (45) Odnośnie do natury pomocy, Komisja potwierdza swój wniosek wstępny przedstawiony w decyzji o wszczęciu postępowania, według którego omawiana pomoc musi być uznana za pomoc nową. Faktycznie system przewidujący odstępstwo od podatku przemysłowego został ustanowiony przez ustawę z roku 1990 (lub po wejściu w życie Traktatu), właśnie w celu uniknięcia, by utworzenie FT jako przedsiębiorcy państwowego nie przeniosło jej obowiązku podatkowego do systemu podatkowego prawa powszechnego. Ponadto od roku 1988 sektor telekomunikacji podlegał stopniowej liberalizacji. Biorąc pod uwagę, że FT od roku 1994 korzystała z pomocy związanej ze specyficznym systemem podatku przemysłowego oraz, że w wymienionym okresie rynki, na których działała FT, były przynajmniej w części rynkami konkurencyjnymi⁽²⁰⁾, Komisja stwierdza, że pomoc o której mowa, jest pomocą nową.

VII. PRZEDAWNIE

- (46) Władze francuskie uważają, że w każdym przypadku domniemany program pomocy na rzecz FT, ustanowiony ustawą nr 90-568, stanowi program pomocy istniejącej,

która nie może podlegać windykacji. Zaznaczają one, że program ten został ustanowiony ustawą nr 90-568 z dnia 2 lipca 1990 r. oraz oceniają, że to właśnie dnia 2 lipca 1990 r. (a więc w dniu przyjęcia ustawy) wymieniona pomoc została przyznana jej beneficjentowi. Decyzja o wszczęciu postępowania została podjęta w dniu 30 stycznia 2003 r., a więc po upływie dziesięciu lat od daty przyznania pomocy. Władze francuskie utrzymują, że, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, domniemana pomoc na rzecz FT jest „objęta” przepisami wspólnotowymi dotyczącymi przedawnienia pomocy państwa.

- (47) W związku z tym należy przypomnieć, że art. 15 przewiduje:

„1. Kompetencje Komisji w zakresie windykacji pomocy podlegają dziesięcioletniemu okresowi przedawnienia.

2. Okres przedawnienia zaczyna się w dniu, w którym bezprawnie przyznano pomoc beneficjentowi w charakterze pomocy indywidualnej lub w ramach programu pomocowego. Jakikolwiek działania, podejmowane przez Komisję lub przez Państwo Członkowskie działające na wniosek Komisji w odniesieniu do pomocy przyznanej bezprawnie, powoduje przerwanie okresu przedawnienia. Każde przerwanie powoduje, że okres przedawnienia zaczyna się od początku. Okres przedawnienia zostaje zawieszony tak długo, jak decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

3. Wszelką pomoc, w odniesieniu do której upłynął okres przedawnienia, uznaje się za pomoc istniejącą”.

- (48) Należy zauważyć, że dziesięcioletni termin przewidywany w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 „będąc dalekim od wyrażania zasady ogólnej zmieniającej pomoc nową w pomoc istniejącą, wyklucza jedynie windykację pomocy udzielonej w okresie poprzedzającym o ponad dziesięć lat pierwszą interwencję Komisji”⁽²¹⁾. Wynika z tego, że w zastosowaniu art. 15 rozporządzenia pomoc z jakiej FT korzystała z tytułu specyficznego systemu podatku przemysłowego,

⁽¹⁹⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 czerwca 1995 r., sprawa T-459/93, Siemens SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. II-1675.

⁽²⁰⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 czerwca 2000 r., sprawy połączone T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 do 607/97, T-1/98, T-3/98 do T-6/98 i T-23/98, Alzetta Mauro i inni przeciwko Komisji, Zb. Orz. II-2319, pkt 141 i następn.; wyrok Trybunału z dnia 9 sierpnia 1994 r., sprawa C-44/93, Namur-Les Assurances du Crédit S.A. przeciwko Office National du Dueroire i Belgii [1994], Zb. Orz. I-3829.

⁽²¹⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 2002r., sprawy połączone T-195/01 i T-207/01, Rząd Gibraltaru przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich [2002], Zb. Orz. II-2309, ust. 130.

nie traci charakteru pomocy nowej w związku z ustanowieniem tego systemu przed ponad dziesięcioma laty. Na mocy tego przepisu Komisja może nakazać jedynie windykację pomocy, z której przedsiębiorstwo korzystało w okresie dziesięciu lat poprzedzających jej działanie. Tak więc biorąc pod uwagę, że FT korzystała z pomocy od roku obrotowego 1994 oraz decyzja o wszczęciu postępowania została wydana w dniu 30 stycznia 2003 r., Komisja jest zobowiązana do nakazania windykacji omawianej pomocy w jej całości.

(49) Należy również zaznaczyć, że zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 „Kompetencje Komisji w zakresie windykacji pomocy podlegają dziesięcioletniemu okresowi przedawnienia” oraz, że okres ten rozpoczyna się „w dniu, w którym bezprawnie przyznano pomoc beneficjentowi [...] w ramach programu pomocowego”. Na mocy rozporządzenia znaczenie ma więc data przyznania beneficjentowi pomocy indywidualnej w ramach programu pomocowego, a nie data ustanowienia samego programu. Inaczej mówiąc, przepisy art. 15 nakazują przedawnienie przez Komisję windykacji pomocy przyznanej bezprawnie beneficjentowi przed ponad dziesięcioma laty, a w żadnym wypadku – w przeciwieństwie do tego, co utrzymują władze francuskie – nie określają dziesięcioletniego okresu przedawnienia od momentu powstania samych systemów pomocowych. Wynika z tego, że w przypadku systemów pomocowych, okres przedawnienia w odniesieniu do windykacji zaczyna biec nie w dniu ustanowienia systemu pomocy, ale w dniu, w którym pomoc została faktycznie beneficjentowi przyznana. Ustawa nr 90-568 ustanowiła system pomocowy na rzecz FT⁽²²⁾. Wobec tego termin przedawnienia pomocy przyznanej FT z tytułu specyficznego systemu podatkowego nie zaczyna biec w dniu przyjęcia ustawy nr 90-568, ale w dniu, w którym pomoc została faktycznie przyznana FT, to znaczy w rozumieniu rocznym, w momencie, w którym był należny podatek przemysłowy.

(50) Odnosnie do przerwania biegu terminu przedawnienia, nie wymaga to wydania przez Komisję decyzji oficjalnej, w przeciwieństwie do tego, co utrzymują władze francuskie. Zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 „jakiegokolwiek działanie podejmowane przez Komisję [...] w odniesieniu do pomocy przyznanej bezprawnie powoduje przerwanie okresu przedawnienia”.

⁽²²⁾ Zgodnie z art. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 659/99 „program pomocowy” stanowi: każde działanie, na podstawie którego, bez dalszego wprowadzania w życie wymaganych środków, można udzielić pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych przez ustawę w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na podstawie którego pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony i/lub w nieokreślonej kwocie.

Trybunał rozstrzygnął już, że zwykły wniosek o udzielenie informacji może wstrzymać bieg okresu przedawnienia określony w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽²³⁾. W tym przypadku pierwszy wniosek o udzielenie informacji skierowany przez Komisję do władz francuskich odnośnie specjalnego systemu opodatkowania z tytułu podatku przemysłowego stosowanego wobec FT nosi datę 28 czerwca 2001 r. Tak więc to w tym dniu, w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽²⁴⁾, nastąpiło przerwanie biegu okresu przedawnienia.

(51) W konsekwencji jedynie pomoc przyznana FT ponad dziesięć lat przed pierwszym wnioskiem o udzielenie informacji (lub przed dniem 28 czerwca 1991 r.) mogłyby już nie podlegać windykacji. Tak więc, ponieważ pomoc została przyznana FT od roku obrotowego 1994, w ramach systemu podatku przemysłowego stosowanego dla okresu 1994–2003, Komisja jest zobowiązana nakazać windykację pomocy, o której mowa, w jej całości.

VIII. ZGODNOŚĆ POMOCY

(52) Władze francuskie nie podały żadnego konkretnego argumentu na poparcie zgodności pomocy. Komisja podkreśla, że z powodów przedstawionych w ust. 122 i 123 decyzji o wszczęciu postępowania uważa, że pomoc nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 2 i art. 87 ust. 3 lit. a), c) (odniesienie do rozwoju gospodarczego niektórych regionów), d) i e). Omawiana pomoc nie jest zresztą związana z żadnym projektem restrukturyzacji przedsiębiorstwa, a stanowi raczej pomoc dla jego funkcjonowania. W rezultacie, w oparciu o art. 87 ust. 3 lit. c), pomoc nie może być uznana za zgodną (odniesienie do rozwoju niektórych działań gospodarczych).

IX. WNIOSEK

(53) W świetle powyższego Komisja stwierdza, że:

— System podatku przemysłowego stosowany w latach 1991–1993 nie stanowi pomocy państwa.

⁽²³⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 kwietnia 2003 r., sprawa T-369/00, Departament Loiret przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich [2003], Zb. Orz. II-1789, ust. 81 i następn.

⁽²⁴⁾ Faktycznie, jak zaznaczył to już Trybunał, „Komisja, kierując do Państwa Członkowskiego wniosek o udzielenie informacji, powiadamia je, że dysponuje informacjami dotyczącymi domniemania przyznania bezprawnie pomocy oraz, jeżeli to właściwe, że pomoc ta powinna zostać zwrócona [...] Wobec tego, zwykły charakter wniosku o udzielenie informacji nie pozbawia go skutku prawnego jako środka mogącego dokonać przerwania biegu okresu przedawnienia przewidzianego w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999”, patrz: sprawa T-369/00, cytowana wcześniej, ust. 79 i 82.

— Różnica między podatkiem przemysłowym płaconym faktycznie przez FT a podatkiem, jaki byłby należny na mocy prawa powszechnego w okresie od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., stanowi pomoc państwa. Pomoc ta jest pomocą nową, która została bezprawnie udzielona przez Francję, z naruszeniem art. 88 ust. 3 Traktatu WE. Pomoc ta nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem i w rezultacie musi zostać odzyskana.

(54) Według wyliczeń raportu przekazanego Parlamentowi przez Dyрекcję Generalną ds. Podatków w listopadzie

2001 r. „bezwzględna normalizacja warunków opodatkowania FT w zakresie podatku przemysłowego pociągnęłyby za sobą, przy niezmiennianej stopie (to znaczy niezależnie od decyzji podjętych przez jednostki terytorialne) zwiększenie opodatkowania przedsiębiorstwa w kwocie prawie 198 milionów euro”. Jednakże w piśmie z dnia 15 maja 2003 r. władze francuskie przedłożyły Komisji bardziej szczegółowe informacje dotyczące niedostatecznego opodatkowania FT z tytułu specyficznego systemu podatku przemysłowego (patrz: tabela poniżej):

(w milionach euro)

Rok obrotowy	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	Suma
Symulacja opodatkowania na zasadach prawa powszechnego	674	786	830	923	1 012	1 092	1 035	1 039	971	8 362
Rzeczywiste opodatkowanie FT	560	667	694	785	855	914	940	913	894	7 222
Niedostateczne opodatkowanie	114	119	136	138	157	178	95	126	77	1 140

Źródło: Odpowiedź władz francuskich z dnia 15 maja 2003 r.

— Władze francuskie obliczyły w sposób prawidłowy kwotę podatku przemysłowego, jaki FT płaciłaby w latach 2000, 2001 i 2002, gdyby podlegała systemowi opodatkowania prawa powszechnego, w oparciu o wydzielenie na poziomie lokalnym inwestycji i majątku ruchomego, majątku nieruchomości i wynagrodzeń po zastosowaniu lokalnych stóp podatkowych.

— Władze francuskie dokonały obliczenia podatku przemysłowego za lata 1994–1999 poprzez odniesienie do kwoty podatku przemysłowego, jaki FT płaciłaby w roku 2000, gdyby podlegała systemowi prawa powszechnego, z zastosowaniem korekty podstawy opodatkowania i stóp podatkowych od roku 1991, biorąc pod uwagę, że posiadane dane nie pozwalały na dokonanie prawidłowego obliczenia dla lat poprzedzających rok 2000, z uwagi na trudności w odtworzeniu podstaw i stóp lokalnych.

— Z powyższych obliczeń wynika, że kwota pomocy do odzyskania wynosi 1 140 milionów euro.

(55) Pismem z dnia 29 stycznia 2004 r. władze francuskie poinformowały Komisję, że podatek przemysłowy należny od przedsiębiorstwa w roku 2003 (pierwszym roku stosowania systemu prawa powszechnego) wynosił 773 miliony euro, co stanowi kwotę znacznie niższą od

971 mln EUR prognozowanych na 2002 r., podczas gdy należna kwota podatku nie była wówczas jeszcze znana, i podkreśliły, że przeniesienie tej liczby na lata poprzedzające potwierdzało i umacniało ich stanowisko, gdyż wykazywało nadmierne opodatkowanie FT w stosunku do prawa powszechnego.

(56) Na koniec, podczas spotkań z Komisją w dniach 16 i 23 czerwca 2004 r. władze francuskie utrzymywały, że obliczenia przedłożone uprzednio Komisji były niedokładne i że było niemożliwe dokładne obliczenie kwoty pomocy, z jakiej korzystała FT w latach 1994–2003. W rezultacie zaproponowały one Komisji, by nie orzekała o domniemanej pomocy, z jakiej FT korzystała z tytułu specjalnego systemu podatku przemysłowego.

(57) W odniesieniu do ostatniego argumentu Komisja zaznacza przede wszystkim, że jest to nowy argument, który przeczy poprzedniemu stanowisku władz francuskich, które przedłożyły obliczenia z dnia 15 maja 2003 r., potwierdzone i uzupełnione w dniu 19 stycznia 2004 r. Władze francuskie nie kwestionowały zresztą prawidłowości tych obliczeń przez cały okres trwania procedury. Dopiero podczas spotkania w czerwcu 2004 r., gdy dochodzenie Komisji dobiegało końca, władze francuskie zakwestionowały dostarczone wcześniej obliczenia. W tych okolicznościach argument braku możliwości dokładnego obliczenia kwoty pomocy, z jakiej korzystała FT, nie może zostać przyjęty.

(58) Ponadto władze francuskie przedłożyły Komisji w dniu 5 lipca 2004 r. nowe obliczenia dotyczące podatku przemysłowego, jaki byłby należny ze strony FT, gdyby podlegała ona prawu powszechnemu w latach 1991–2002. Faksem z dnia 13 lipca 2004 r. władze francuskie zaznaczyły, że „obliczenia te oparte są jedynie na kwocie faktycznej, obecnie znanej, podatku przemysłowego, jaką FT zapłaciła za rok 2003, zgodnie z zasadami prawa powszechnego”. Faksem z dnia 16 lipca 2004 r. władze francuskie przedstawiły metodę stosowaną w tych nowych obliczeniach:

— władze francuskie ustaliły, że kwota netto podatku przemysłowego FT za rok 2003 wynosi 773 milionów euro,

— dokonały one następnie obliczenia kwoty podatku przemysłowego, jaką FT zapłaciłaby na mocy ustawy nr 90-568, biorąc pod uwagę deklaracje

podatkowe FT za rok 2003; kwota ta wynosi 696 milionów euro,

— władze francuskie stwierdziły następnie, że nowe obowiązujące przepisy (zastosowanie systemu prawa powszechnego opartego o stopy efektywne i rzeczywiste podstawy) doprowadziłyby do zwiększenia podatku należnego zgodnie z poprzednio obowiązującymi zasadami, dla roku obrotowego 2003 o 77 milionów euro, to jest o 11,06 %,

— wymieniony procent zwiększenia został zastosowany do podatków faktycznie płaconych przez FT w latach 1991–2002,

— z obliczeń tych wynika, że niedostateczne opodatkowanie FT w latach 1994–2002 wynosi 798 milionów euro.

(w milionach euro)

Rok obrotowy	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	Suma
Symulacja opodatkowania na zasadach prawa powszechnego	622	741	771	872	949	1 015	1 044	1 014	992	8 020
Rzeczywiste opodatkowanie FT	560	667	694	785	855	914	940	913	894	7 222
Niedostateczne opodatkowanie	62	74	77	87	94	101	104	101	98	798

Źródło: Pismo władz francuskich z dnia 5 lipca 2004 r.

(59) Biorąc pod uwagę rozbieżność informacji przedłożonych przez władze francuskie, Komisja nie może na tym etapie określić dokładnej kwoty pomocy podlegającej windykacji, ale uważa, że FT korzystała z pomocy państwa, której orientacyjna kwota zawiera się w granicach między 798 milionami euro a 1 140 milionami euro w kapitale, z doliczeniem odsetek liczonych od dnia udostępnienia jej beneficjentowi do dnia jej odzyskania⁽²⁵⁾. Dokładna kwota pomocy podlegającej windykacji zostanie określona przez Komisję we współpracy z władzami francuskimi, w ramach procedury windykacji, najpóźniej do dnia 1 listopada 2004 r.

(60) W rezultacie Komisja stwierdza, że specyficzny system podatku przemysłowego stosowany wobec FT w latach 1994–2003 dał jej przywilej stanowiący pomoc państwa, w zakresie niedostatecznego opodatkowania w stosunku do prawa powszechnego. Wymieniona pomoc państwa, przyznana przez władze francuskie z naruszeniem ich

obowiązku uprzedniego powiadomienia, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem i powinna zostać odzyskana. Komisja zaprasza władze francuskie, zgodnie ze spoczywającym na nich obowiązkiem rzetelnej współpracy, do wspólnej pracy mającej na celu określenie dokładnej kwoty pomocy podlegającej windykacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa udzielona bezprawnie przez Francję, w sprzeczności z art. 88 ust. 3 Traktatu WE, na rzecz France Télécom, poprzez system podatku przemysłowego stosowany wobec tego przedsiębiorstwa w okresie od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. (przewidziany ustawą nr 90-568 (artykuł 18) oraz art. 1654 CGI) jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku.

Artykuł 2

1. Francja podejmie wszystkie niezbędne środki w celu odzyskania od France Télécom pomocy określonej w art. 1.

⁽²⁵⁾ Nie narusza to możliwości przysługującej władzom francuskim w trakcie windykacji, zgodnie z orzecznictwem, „odliczenia, o ile to właściwe, od kwoty do odzyskania pewnych kwot, poprzez zastosowanie przepisów krajowych, pod warunkiem, że te przepisy krajowe nie uczynią wymienionej windykacji praktycznie niewykonalną lub nie będą miały charakteru dyskryminacyjnego w stosunku do podobnych przypadków podlegających prawu krajowemu” (sprawa T-459/93, cytowana wcześniej).

2. Odzyskanie nastąpi bezzwłocznie, zgodnie z procedurami prawa krajowego, pod warunkiem, że pozwalają one na bezzwłoczne i rzeczywiste wykonanie niniejszej decyzji.

3. Pomoc podlegająca odzyskaniu obejmuje odsetki naliczane od dnia jej udostępnienia beneficjentowi, do dnia jej odzyskania.

4. Odsetki są naliczane zgodnie z przepisami rozdziału V rozporządzenia (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczącego wprowadzenia w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽²⁶⁾.

Artykuł 3

Francja poinformuje Komisję, w terminie dwóch miesięcy od notyfikacji niniejszej decyzji, o środkach, jakie zamierza podjąć

lub już podjęła w celu zastosowania się do niej. W tym celu Francja posłuży się kwestionariuszem załączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 sierpnia 2004 r.

W imieniu Komisji

Frederik BOLKESTEIN

Członek Komisji

⁽²⁶⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.